

Skickligt tonmåleri klart som friskt vatten

SCEN

Konsert

Anders Nilssons violinkonsert

Medv: Cecilia Zilliacus, violin,
Kungliga filharmonikerna,
Daniel Blendulf, dirigent
Konserthuset

En violinkonsert är en förpliktande genre för en tonsättare. Alla de stora mästarna har minst en i verkförteckningen som hägrar som ett drömhinder för en violinist.

Stockholmskompositören Anders Nilsson (född 1954) erkänner i programbladet att han brottats med en dålig självkänsla under komponerandet, men han gav inte upp och det var tur. Violin-

konserten (2011) som här uruppfördes är väl värd att hitta ut i världen.

Konserten börjar i ett largo rent och klart som friskt vatten, med fladdrande trioler i orkesterstämmorna. Solostämman präglas mer av beslutsamhet än fladdrig virtuositet, ett drag som förstärktes av solisten Cecilia Zilliacus sätt att inte göra väsen av sig men ändå finna rum. Zilliacus tog ut en riktning och höll den som om det var den naturligaste saken i världen.

Nilsson är musikdramatiker och skicklig på att skapa små bilder utan att skriva lyssnaren på näsan. En tonmålning han själv kallar för C-durhorisont återkommer i

stycket som en ljusning och utgångspunkt för vidare utveckling. Verket är genomarbetat i sin textur; en ton kan sluta hos solisten och börja på nytt hos orkesterfiolerna, ett pizzicato kan vandra över scengolvet.

Ungefär två tredjedelar in i det halvtimmeslånga stycket, vars tre satser spelas utan uppehåll, märks en svacka i energin och någon av alla idéer hade kunnat strykas. Det intressanta balanserar ändå väl upp intrycket.

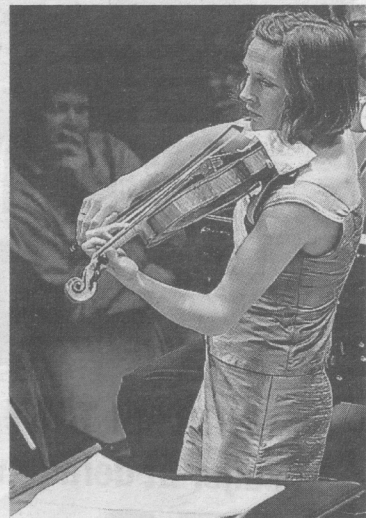
Uruppförandet ramades in av Beethovens uvertyr till Prometheus op 43 (1801), balettmusik skriven för kejsarhovet i Wien. Dirigenten Daniel Blendulf ville hemskt mycket med denna fem

minuter långa musik som blev något forcerad – det tog han å andra sidan igen med intelligenta tolkningar av de större verken.

Efter paus spelades Prokofjeps femte symfoni (1944). Den har karakteriserats som ljus och heroisk men det är sannerligen på ett sovjetiskt manér. Om någon musik förtjänar att kallas bombastisk är det denna och inte stackars Wagners, som alltid får tjäna som exempel. Blendulf laddade helt rätt symfonin med militant styrka och lyfte fram det maskinella i Prokofjeps löpande band-realism.

SOFIA LILLY JÖNSSON

kultur@svd.se

Cecilia Zilliacus, violin.

FOTO: JAN-OLAV WEDIN